

PETRONIE & PTÁČNÍK

Martin Šinkovský

Dobrodružný příběh
pro odvážné děti

Ilustrovala Barbora Voneš

Petronie a Ptáčník

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Martin Šinkovský

Petronie a Ptáčník – e-kniha
Copyright © Rosier, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PETRONIE & PTÁČNÍK

Martin Šinkovský

Dobrodružný příběh
pro odvážné děti

Ilustrovala Barbora Voneš

Text © Martin Šinkovský, 2022

Illustrations © Barbora Voneš, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-55-7

ISBN ePUB: 978-80-88467-56-4

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-57-1

ISBN PDF: 978-80-88467-58-8

Pro jedinečnou Zoju
k sedmým narozeninám.

Kapitola 1

PETRONIE JDE ZA TATÍNKEM DO ATELIÉRU

„Tilu, tilu...“

„Tluí...“

„Tilu, tilu...“

„Tluí, tluí...“

„Tetete...“

„Tluí, tluí...“

Pootevřeným oknem se do jídelny neslo rozverně ptačí štěbetání. Restaurace na vzrostlé olši prostřela čížkům vydatnou snídani.

Snídala i sedmiletá Petronie. Její rovné tmavě hnědé vlasy jí padaly až na ramena, takže si každou chvíli musela neposedný pramen vlasů upravovat, aby jí nepadal do jídla. Na suché topince se jí pomalu roz-

pouštělo lahodné máslo. K tomu chroupala čerstvé ředkvičky a pila čaj s medem a citronem. Poslouchala veselé čížky a usmívala se. Svýma bystrýma očima mžourala do dubnového sluníčka, které vycházelo nad střechami sousedních domů.

Zatímco se Petronie pomalu probouzela a nechala se šimrat slunečními paprsky, její máma snídala v běhu. I když byla sobota, spěchala do práce. Byla odbornicí na počítačové sítě v jedné velké společnosti, a tam se někdy muselo pracovat víkend-nevíkend. Tatínek si dával svou pravidelnou ranní sprchu. Když skončil, vystrčil rozčepýřenou hlavu ze dveří a za ním se z koupelny vyvalila oblaka páry. Miloval horkou vodu, až maminka se smíchem tvrdila, že musí mít kůži z žáruvzdorného azbestu. Dali si pusu na rozloučenou. Máma si vzala klíče od auta a už byla pryč.

„Taky už půjdu, musím domalovat jeden obraz, který musí brzy na výstavu,“ usmál se na Petronii její táta, když se oblékal. „Buď tu hodná, vrabčáčku.“

„To víš, že budu, tati. Půjdu do parku, je tam tolik ptáčků, že budu celý den určitě jen kreslit,“ vrátila tátovi úsměv Petronie.

Táta snídání vynechal, vždycky jedl až ve svém ateliéru. Rozloučil se s Petronií a odešel. Té nevadilo, že

zůstala sama doma, byla na to zvyklá. Přesto by jí větší rodina nevadila. Často rodičům říkala, že by chtěla mladšího sourozence. Spíš asi sestru, ale ani bratříček by jí nevadil. Máma s tátou ale vždycky jen pokrčili rameny, řekli, že to je složité, a odvedli řeč jinam.

Petronie na sebe navlékla bundu, popadla tašku, ve které měla malý dalekohled, kapesní atlas ptáků, svůj ptačí zápisník a pouzdro s pastelkami, tužkami a perem. Vhodila do ní ještě jablko, klíče a mobil a vyrazila do nedalekého parku. Ptáci byli její život, už teď věděla, že se jejich zkoumání bude věnovat celý život. Byla jimi úplně fascinovaná. Klidně celé dlouhé chvíle mlčky hleděla na oblohu a pozorovala, jak tam v poklidu poletují. Sousední park, do kterého mířila, měla dobře zmapovaný. Ve svém ptačím zápisníku měla jeho podrobnou mapu. V ní byly zakreslené duby, na kterých hnízdily sýkorky, i jabloně, na jejichž popadaných pláňatech si pochutnávali drozdi. Své místo tam mělo také jezírko s kachnami a párem bílých labutí i vrby, kde na červících hodovaly pestrobarevné sojky.

Kromě parku znala Petronie i další místa ve svém rodném městě. Nejlépe asi křoviska, stromy i břehy blízkého potoka, které se nacházejí po cestě do její

školy. Ptáčci byli pro Petronii vedle vlastní rodiny tím nejdůležitějším v jejím životě. Po mámě zdělila smysl pro detail a pořádek, po tátovi zase výtvarné nadání. Proto byly její mapy v ptačím zápisníku krásně přehledné a srozumitelné. Její obrázky ptáčků zase věrně odpovídaly skutečným ptákům a daly se z nich jasně rozeznat jednotlivé druhy. Petronie si samozřejmě pomáhala obrázky z atlasu, protože nakreslit třeba stehlíka, který zrovna ozobává svůj oblíbený bodlák, není vůbec jednoduché i pro profesionálního malíře.

Bylo ráno, takže v parku nikdo nebyl. Petronie si vybrala lavičku, která byla na sluníčku, pohodlně se uvelebila a vyhřívala se. Zaposlouchala se do koncertu drozdů, kterým přizvukoval svou dřevěnou rytmikou strakapoud. Kolem ní sice nebyl žádný pták, ale Petronie věděla, že musí být trpělivá. Však oni přiletí, problesklo jí hlavou. Trpělivost se jí tentokrát opravdu vyplatila. Netrvalo dlouho, a Petronie zpozorněla. Zaslechla cvrlikavé švitoření „čilp, čirp, čilp, čirp“ a zvláštní šustění a tlukot malý křídélek. Petronie se ani nepohnula. Podle zpěvu poznala, že tu někde přistálo malé hejno vrabců. Otevřela jedno oko, a skutečně, na kraji cestičky se v prachu krčili a vrtěli

vrabci. Bylo jich asi pět. Petronie otevřela i druhé oko a opatrně sáhla po svém zápisníku a pouzdru s pastelkami a tužkami. Vrabci si jí nevšimli a vesele se čepýřili a třepetali v prachu. Zvedali ho do vzduchu pořádný obláček. Petronie potlačovala obrovskou radost. O prachové koupeli už slyšela, ale viděla ji poprvé. Ptáci se její pomocí zbavovali různých červíků a, i když se to mohlo zdát podivné, myli se. Teď ale nebyl čas jásat štěstím, a tak Petronie popadla tlustou tužku a rychle začala čmárat na prázdný list zápisníku. Ten se okamžitě plnil divokými tahy tužkou. Petronie věděla, že teď není čas zabývat se podrobnostmi, ty dodělá později. Než vrabci uletí, chtěla zachytit jejich pozice a pohyby. Tatínek jí říkal, že to je skicování. A podle takové skici pak může v klidu nakreslit konečný obrázek.

Vrabčáci si s koupelí dávali na čas, takže Petronie zvládla zachytit všech pět ptáčků. Jako by čekali, až vyhotoví jejich obraz, protože se zvedli a frnkli pryč přesně ve chvíli, kdy Petronie skončila. Spokojeně si prohlížela svou divokou skicu. Těšila se, až ji ukáže tatínkovi. Sama musela hrdě uznat, že se jí povedla. Zavřela zápisník a zakousla se do jablka. Ohryzek nevyhodila do koše. Až půjde za tatínkem do atelié-

ru, odhodí ho na místo, kam často létají kosi, drozdi a občas i špačci. Ti si na něm pochutnají.

Když hodiny na blízké kostelní věži odbíjely poledne, Petronie vstala a vyrazila na oběd za tatínkem do jeho ateliéru. Nebylo to daleko, ale jako kdyby to bylo v úplně jiném světě. Tatínek měl totiž svůj ateliér ve Staré čtvrti. Byla to nejstarší část města v jeho úplném srdci. Stará čtvrť se rozkládala na obrovské skále a tvořila ji spleť malých a ještě menších uliček. Také domy v této čtvrti byly nejstarší v celém městě.

Jak byla Stará čtvrť zvláštní svým vzhledem, tak byli její obyvatelé zvláštní svým chováním. Stranili se lidí jiných částí města a lidé z jiných čtvrtí se jich možná i trochu báli. Nebo jim alespoň přišli podezřele divní. Ve výsledku to vypadalo tak, že lidé ze Staré čtvrti si nevšímali vnějšího světa a naopak. Petroniin tatínek byl výjimka. Možná to bylo tím, že si starou opuštěnou továrničku na nitě vyhlédl kdysi dávno během studií. V té době ještě místní nebyli vůči okolí tak uzavření. Tatínek se s nimi domluvil a v bývalé továrně si udělal krásný, prosvětlený ateliér, ve kterém maloval své obrazy. A místní ho tolerovali. A přijali i častou přítomnost Petronie, která za tatínkem skoro denně chodila.

Sobotní poledne bylo klidné v celém městě a Stará čtvrť nebyla výjimkou. Obchody už byly vesměs zavřené a jarní počasí některé lidi vyhnalo ven. Ti nejpohodlnější si vytáhli před dům židli či křesílko a četli si knihu nebo noviny. Když Petronie procházela uličkami Staré čtvrti, lidé okamžitě vycítili, že se v jejich sousedství ocitl někdo cizí. Zbystřili. Když ale viděli, že to je malá holka, která tudy chodí častěji, jejich pozornost zase opadla. Nepozdravili, neusmáli se. Prostě si jí nevšimli.

Už dříve Petronie zpozorovala, že ve Staré čtvrti není moc ptáků. Bylo to asi tím, že tam nerostlo moc stromů a keřů. Na skále toho zkrátka mnoho nevyroste. Navíc byly domky namačkané jeden na druhý, takže tam moc prostoru pro přírodu nebylo. Bylo proto zvláštní, že ulice ve Staré čtvrti měly ptačí názvy. Třeba teď šla Petronie po Holubí ulici. Na jednom z mála zakrslých stromů, který byl celý pokroucený a jen ztěžka se začínal zelenat jarem, si všimla, že tam posedává straka. Její chraplavé „ča-ka ča-ka“ bylo jediným pozdravem, který ji ve Staré čtvrti přivítal.

Z Holubí ulice Petronie zahrnula do Kačení. Pak prošla otevřenými plechovými vraty do opuštěného dvora a vešla do prosklených dveří. Po schodech vy-

stoupala do prvního patra. A pak se před ní otevřel prostorný a světlý tatínkův ateliér. Celou jednu stěnu tvořila okna v oprýskaných kovových rámech. Podél zdí byly rozestavěné obrazy – hotové i rozpracované. Podle mámy byl v ateliéru neuvěřitelný nepořádek, který jí naháněl husí kůži. Tatínek však nesouhlasil, podle něj šlo o umělecké prostředí plné inspirace. Petronii to místo přišlo magické a útulné. Plné barev a vůní, které odjinud neznala.

Když vešla, stál tatínek zády ke vchodu a pilně pracoval na rozměrném plátně. Z dosud namalovaného Petronie pochopila, že asi půjde o nějaký průvod na polní cestě. Spousta lidí, slunce pražilo naplno a bylo vidět, jak jsou lidé horkem a chůzí unaveni. Táta byl tak zabraný do své práce, že si ani nevšiml, že Petronie přišla. Došla až k němu a poplácala ho po zádech. Tatínek leknutím nadskočil a otočil se: „Ha! To jsi ty, vrabčáčku? To už je tolik? Jejda, tak to si musíme dát něco k jídlu!“ Přešli do kuchyně, kde měl táta sporák, linku s policemi a velký jídelní stůl.

„Dáme si špagety?“ navrhl poté, co prozkoumal malou spižírnu a ledničku.

„S kečupem?“

„S kečupem!“

„Jóóó!“

Za chvíli už stály na stole dva velké talíře plné špaget. Vedle na talířku hora nastrouhaného sýra a také láhev s kečupem. Petronie si na těstoviny nasypala hromadu sýra a vše poctivě zalila rudým kečupem. Potom směs pečlivě zamíchala vidličkou a hned se pustila do jídla. Netrvalo dlouho a talíř byl dokonale vymetený. Nezůstala jediná špageta, hoblínka sýra ani kapka kečupu.

„Co to teď vlastně maluješ?“ zeptala se Petronie, když spokojeně odsunula prázdný talíř, ve kterém zacinkala náhle opuštěná vidlička.

„Pojď se podívat.“

„Co na to říkáš?“ zeptal se tatínek, když se přesunuli před rozměrné plátno.

Petronie zaujala znaleckou pózu. Pečlivě zkoumala jednotlivé postavy i pozadí, do kterého byly zasazeny. Prstem si ukazovala, aby se jí spojily jednotlivé motivy. Něco si neslyšně mumlala. Její tatínek ji pozoroval a byl z jejího chování čím dále nervóznější. Nakonec to Petronie nevydržela a vyprskla smíchy.

„Je to krásný, tati, akorát teda vůbec nevím, proč se ti lidi plahočí v tom vedru po polích.“

„To je procesí.“

„Co to je procesí?“

„To se sejdou lidi, aby uctili třeba Panenku Marii, a vyrazí na takový slavnostní pochod v průvodu.“

„Aha, ale tady moc slavnostně nevypadají,“ zamyslela se Petronie.

„Je jim vedro, ale to jim nebrání v tom, aby šli.“

„Je to fakt moc pěkný, tati. I když trochu smutný, ale to asi tak má být. Jen mi tam něco chybí.“

Tatínek se bedlivě zadíval na svůj obraz, zkoumal detaily i celek. Škrábal se na hlavě, drbal se na nose, lechtal se ve vousech na bradě, ale na nic nepřišel.

„Nevím, fakt nevím, vrabčáčku, co tam chybí.“

„Nikde tam není ani jedinej ptáček, tati!“

Táta se znovu podíval na svůj obraz. „A víš, že máš pravdu?, Fakt ani jeden ptáček. To bychom měli napravit. Ale kam ho dát, na oblohu?“

Teď se pro změnu na obraz zadívala Petronie. „Na oblohu můžeš namalovat třeba nějakého dravce. Třeba káně nebo včelojeda. Ti jsou takoví velcí, krásní. A tady na tu větev,“ ukázala Petronie na pahýl vyvráceného stromu, který zjevně nebyl v nejlepší kondici, „bych přimalovala třeba sedícího havrana. Ten by tam seděl jako ulitý.“

Tatínek se znovu podíval na svůj obraz. Tentokrát ale vážným okem. Zachmuřil se a bylo vidět, že nad

návrhy opravdu uvažuje. Nakonec si napsal nějakou poznámku do bloku.

„To možná fakt není špatné, ale musím nad tím ještě přemýšlet. Přece jen, dravec a sedící havran, to dodává obrazu zase jinou myšlenku. A co ty? Nakreslilas něco?“

Petronie vyhrabala z tašky svůj ptačí zápisník, nalistovala vrabčí prachovou koupel a pyšně ji ukázala tátovi.

„Měla jsem štěstí, kousek ode mne se v prachu koupali vrabčáci.“

„To je ale fakt moc pěkná skica.“

„Můžu si ji tady začít překreslovat?“

„Když mě nebudeš rušit.“

„Neboj, ani muk,“ usmála se Petronie.

Potom si vytáhla schovanou zásobu skicáků a usadila se u velikého stolu v kuchyni. A stejně jako tatínek se zabrala do svého díla.

